

GREGOR ŠEGEL

Najbolj udobno se počuti s cepinom in derezami

Najboljši slovenski ledni plezalec Gregor Šegel je s sezono, ki se počasi končuje, zadovoljen in že kuje plane.

A najprej bo za nekaj časa dereze in cepin dal na stran

Nejc Strojnik

Lanska zmaga v angleškem Sunderlandu, ko je prvič stopil na najvišjo stopničko na tekmah za celinski pokal, ga je s pospešeno hitrostjo izstrelila na veliko sceno. **Gregor Šegel** je že nekaj časa prvo ime slovenskega lednega plezanja, januarja je od **Planinske zveze Slovenije** dobil tudi uradno priznanje, da je najboljši v državi. Svoj šport kljub redni službi jemlje skrajno resno in mu predvsem med sezono, ta traja od oktobra do marca, posveča veliko časa in pozornosti. S 26-letnim Korošcem, ki že nekaj časa s partnerko, tudi plezalko, Rebeko Kamin živi na Polzeli, smo se pogovarjali na daljavo, prek videopovezave. Ujeli smo ga namreč v Londonu, kjer se je magister metalurgije in materialov najprej mudil službeno, od tam pa je odpotoval v njemu ljubi Sunderland, na zadnjo veliko tekmo v tej sezoni.

"Slučajno je tako nanese, sedem ur sem se vozil z vlakom iz Londona v Sunderland. Sem bil kar sproščen, čeprav zadnje obdobje ni lahko. Tik preden sem odpotoval v London, sem prišel iz Kanade, kjer je bila zadnja tekma za svetovni pokal. Tekme v Sunderlandu sem se veselil iz dveh razlogov, hkrati zaradi uspeha lanske sezone, ki me je nekako povezal s prizoriščem, kot tudi zato, ker je to zadnja mednarodna tekma sezone. Po precej naporni sezoni to na neki način pomeni tudi sprostitev in priložnost za zadnje srečanje s tujimi tekmovalci. Z rezultatom sem zadovoljen," je povedal o letošnjem 11. mestu v Sunderlandu in skupno šestem v letošnji sezoni celinskega pokala, ki ga je dosegel, čeprav je izpustil dve tekmi. Skupno je bil v letošnji sezoni na osmih mednarodnih prizkušnjah, dosegel je tudi dve uvrstitvi v polfinale na tekmah za svetovni pokal. "Želel sem si v finale, še posebno žal mi je za Kanado, kjer nisem imel sreče. Relativno na začetku

smeri, ki mi je sicer ustrezala, sem naredil napako. Skoraj prepričan sem, da bi bil v finalu, če je ne bi. Ampak to je del športa," ostaja trdno na tleh.

Največji šov je v Koreji

Čeprav mnogi ob lednem plezanju pomislijo na naravo, na led, na slapove, ki ob primernih temperaturah spremenijo agregatno stanje, pa tekmovanja v tem športu potekajo na umetnih stenah. V naravi bi bili pogoji preveč neenakovredni. "Veliko je potem odvisno od postavljavcev. Korejci imajo čisto svoj slog, njihovi oprimki so relativno dobri, dostikrat so plastični, gibi so zelo dolgi, smeri velikokrat previsne. Plezanje na teh smereh je dinamično, mi rečemo, da je 3D. Ko postavljajo Evropejci, so smeri bolj tehnične, dostikrat ni previsov ali pa so ti manjši. Obstajajo še ameriške smeri, ki so nekakšna mešanica, a vseeno so bolj podobne evropskim," razloži Šegel, ki mu bolj ustrezajo evropske smeri. "Ampak ni nujno, da bo evropska tekma imela evropsko smer, saj lahko najamejo tudi korejskega postavljavca," doda.

Ravno v Koreji je ledno plezanje izredno priljubljeno. "Tam naredijo največji šov. Infrastrukturo imajo izredno močno, stadion, ki je namenjen le lednemu plezanju, je velik kot Stožice. Tudi stena je ogromna, veliko gledalcev pride," pove sogovornik, ki se je na letošnjo tekmo v Koreji hotel še posebno dobro pripraviti. V Azijo je namreč odpotoval deset dni pred tekmo, saj je želel tam opraviti čim več treningov. Na koncu ga je presenetila bolezen in je treniral le dva dni, a tudi to je bilo veliko bolje kot nič. "Pri lednem plezanju je veliko različnih oprimkov in vsako leto se nadgrajujejo, naredijo nove dizajne. Na vseh teh oprimkih mi nimamo možnosti trenirati. Ni tako kot pri **športnih plezalcih**, ki vse oprimke poznajo in jih

dobijo takoj, ko pridejo ven. Naši oprimki so tudi precej manjši. Zgodi se, da kak oprimek šele na tekmi prvič vidiš. Smer si pred plezanjem ogledamo, osem minut časa imamo. Sami moramo razvozlati, kaj v smeri narediti. Saj imamo daljnoglede, ampak če je oprimek velik dva centimetra, ga od spodaj sploh ne moreš videti. Zato je veliko lažje, če imaš z njim že kakšno izkušnjo."

Kljub uspehom, ki jih dosegajo člani slovenske reprezentance, pa slovenska infrastruktura glede lednega plezanja ni na tako visoki ravni, kot bi si želeli. Edina stena stoji v Domžalah in je na voljo od oktobra do konca marca. Osnova za tako steno je les, v katerega lahko zapičijo dereze, tudi oprimki so specifični in narejeni za rokovanje s cepini. Zaradi opreme, dereze so vendarle precej bolj grobe kot plezalni čevlji, ima les na steni relativno kratko življenjsko dobo. "Stena v Domžalah je v zelo slabem stanju. Morate vedeti, da sem bil pred šestimi, sedmimi leti na steni bolj ali manj sam. A takrat so bile deske trde in se ni dalo narediti kvalitetnega treninga. Predlani so deske zamenjali, nove so gotovo botrovale k temu, da sem nato lani zmagal v Angliji. In če je pred leti stena samevala, je zdaj čisto drugače. Večkrat se zgodi, da je na njej deset, tudi petnajst ljudi. Ogromno jih pleza. K obrabi resda pripomorejo mehkejše deske, a ne toliko kot dejstvo, da zdaj pleza desetkrat več ljudi," razloži Šegel, vesel, da se za njegov šport navdušuje tako veliko število ljudi. Hkrati tudi upa, da se do prihodnje sezone najde denar za nove deske. V letošnji zimi je v sodelovanju s soplezalcem Markom Guno na steni v Domžalah pripravil tudi začetni program lednega plezanja. Naval je bil tako velik, da sta iz enega termina nastala dva.

Tri mesece v roke ne bo prijel cepina

Šegel, za njegove treninge skrbi Klemen Premrl, v letošnji sezoni veliko vadi

tudi na steni, ki si jo je sam zgradil na podstrešju družinske hiše v Mežici. "Ker živim na Polzeli, v Žerjavu pa imam službo, je bolderca v Mežici zelo priročna. Gre za nizko steno, po njej plezam s cepinom in derezami. Tam naredim približno polovico svojih treningov," razloži. Na svoji steni lahko trenira predvsem vzdržljivost, za trening tehnike, ki terja višjo steno, približno dvakrat na teden še vedno obišče plezališče v Domžalah. "To pa seveda niso edini treningi, delam tudi na preventivi, gibljivosti, pomemben je kardio." In čeprav v umetnih stenah neizmerno uživa, pa mu je izjemno všeč tudi najbolj pristna oblika lednega plezanja, kot pove že ime samo, na ledu.

Našega najboljšega lednega plezalca v soboto čaka še državno prvenstvo, kvalifikacije se bodo v Domžalah začele ob 9. uri, finale bo na vrsti ob 14. uri, nato pa si bo vzel tri mesece premora. "V tem času v roke ne bom vzel cepina, pa ne zato, ker bi mi se zameril, ampak zato, ker si res želim nekaj časa posvetiti **športnemu plezanju**. Spomladi bom plezal bolj južne smeri, Burjakove peči so mi všeč, ko bo bolj toplo in se bo stopil sneg, bodo aktualne tudi severne smeri," se veseli. Po koncu sezone si bo več časa vzel tudi za plezanje s partnerko Rebeko Kamin, prav tako odlično **športno plezalko**. "Večkrat greva v Plezalni center Prevalje. Če sva na Koroškem, pa sva rada tam, vedno greva. Problem je čas, ki ga je premalo. Zato se mi zdi toliko bolj pomembno, da si ga ob koncu sezone vzamem. Mi ustreza, da ločim zasebni čas ter ta moj službeni in športni čas. Če tega ne ločuješ, je vse na pol."

"Stena v Domžalah je pred leti samevala, zdaj pa se večkrat zgodi, da na njej hkrati pleza deset, tudi petnajst ljudi"

Sezona bo sklenili ta konec tedna, ko bo v Domžalah na sporedu državno prvenstvo. Foto: Bine Mekina